

PATRIMONI DE CIUTAT pàg 3
L'atracció dels cementiris:
barcelonins i turistes fan
créixer les rutes guiades

NOVA VIDA pàg 14
Alejandro Donadeu
i Gabriel Buixó reobren
la Granja Vendrell

líniaeixample

cada dimecres

Setmanari · 8/5/2024 · Núm. 287 · liniaeixample.cat

Foto: Línia Eixample

En el punt de mira

Noves sentències contra
els eixos verds de Comte Borrell
i Rocafort mentre l'Ajuntament
diu que són cars de mantenir pàg 10

Home
BCN

PROMOCIONS & CONSTRUCCIONS

si pots somiar-ho, nosaltres podem fer-ho

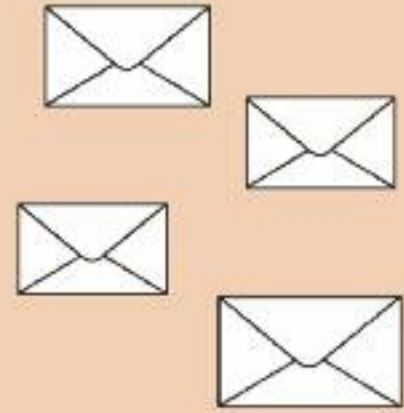

C. Padilla, 243
08013 BARCELONA
T. 938 827 706
admin@home-homing.com
www.home-homing.com
Magatzem: Pte. Urset, 3

12M
2024

Eleccions al Parlament de Catalunya

JORNADA ELECTORAL

Horari

Els col·legis electorals
obriran a les **9 del matí**
i tancaran a les
8 del vespre.

Documents

Per votar has de
portar l'original del
teu **DNI, passaport o**
carnet de conduir.

Consulta

Per saber on has
de votar, consulta
la **targeta censal**,
truca al **900 343 232**
o entra a **ine.es**.

eleccionsparlament.cat

012
gencat.cat

Generalitat
de Catalunya

Cementiris amb molta vida

» L'art, el patrimoni i les llegendes atreuen visitants i turistes a les necròpolis barcelonines
 » Les rutes guiades entre les sepultures més espectaculars de la ciutat ajuden a normalitzar la mort

Raül Martínez
BARCELONA

Un grup de visitants trenca el silenci sepulcral dels carrerons del cementiri del Poblenou. Contemplen encuriats com un esquelet amb ales d'àngel abraça un cos al qual se li escapa la vida. És una de les escultures més conegudes i suggerents de l'art funerari català: El *Petó de la Mort*, de Jaume Barba.

Tombes i panteons espectaculars, escultures d'artistes de renom, personatges il·lustres, llegendes i curiositats històriques criden l'atenció de cada vegada més persones. El turisme necrològic és un fenomen en auge a Barcelona. Des de *tours* privats, fins a excursions escolars i visites nocturnes. L'oferta d'activitats als cementiris no deixa de créixer, en bona part degut a l'èxit a internet d'aquestes iniciatives. "Les xarxes socials fan que els misteris que aquí s'amaguen cridin molt l'atenció", explica la historiadora de l'art funerari, Montserrat Oliva Andrés.

De fet, els cementiris són l'escenari de tota mena d'activitats. No només és habitual trobar-hi aficionats a la fotografia i turistes, també s'estan posant de moda entre els esportistes i el sector audiovisual. "A Montjuïc es graven molts documentals, sèries, programes de televisió i grans produccions de Netflix", assegura Adrià Terol, de Cementiris de Barcelona.

A la ciutat hi ha diversos cementiris, però els més reconeguts són els de Montjuïc i el Poblenou. A Barcelona hi ha enterrats Joan Miró, Montserrat Caballé, Ildefons Cerdà, la família Batlló i nissagues de burgesos. També hi destaquen es-

El Panteó Alomar Estrany (Josep Llimona) del cementiri de Montjuïc i la historiadora Montserrat Oliva en una ruta al del Poblenou. Fotos: Raül Martínez i cedida

cultures de Josep Llimona i Eusebi Arnau, així com sepultures fetes per arquitectes modernistes com Puig i Cadafalch o Domènech i Montaner.

"La gent al·lucina quan descobreix les obres i personatges que hi ha als nostres cementiris. Són un catàleg d'història on et pots endinsar en l'art, l'antropologia, els rituals funeraris, l'urbanisme i la memòria de la ciutat", detalla Oliva.

Tot i l'enorme patrimoni amagat a les grans necròpolis de Barcelona, aquestes ciutats pels morts són un fenomen relativament modern. Fins a principis del segle XIX les persones s'enterraven al voltant de les esglésies per a garantir la protecció divina. Malgrat els segles de tradició, la gran densitat de població –viva i morta– barcelonina va obligar a buscar una alternativa pels enterraments fora del centre de la ciutat. El lloc escollit per al nou

descans etern va ser el Poblenou, que va convertir-se en la primera gran necròpoli estatal.

La monumentalitat, però, va trigar uns anys a arribar. En un primer moment, el cementiri va plantejar-se com un entorn sense distincions socials, fins que la burgesia es va voler fer notar amb grans panteons. D'aquesta manera, el Poblenou també va quedar petit i, a finals del segle XIX, es va haver de construir el cementiri de Montjuïc.

MISTERIS D'ULTRATOMBA

Les rutes guiades pels cementiris barcelonins són cada vegada més nombroses i adaptades a tots els gustos. Algunes se centren en l'art o la història, d'altres en els personatges enterrats o en curiositats del ritual funerari.

Les llegendes són també un dels grans atractius dels cementiris. Més enllà de fantasmes i esperits, al Poblenou s'hi ama-

ga una de les més conegudes de la ciutat. Es tracta de la història de Francesc Canals, més conegut com *el Santet*, que genera autèntica devoció 120 anys després de la seva mort.

Canals va ser un jove devot de Barcelona famós per la seva amabilitat i les obres de caritat. La seva mort prematura, amb només 22 anys, va fer que es construís un mite al voltant de la seva tomba, que encara avui atrau molts curiosos. Allà, la gent hi deixa figuretes i estampetes perquè es creu que compleix desitjos. "És com un sant no reconegut per l'Església, però el pelegrinatge que genera és impressionant", comenta Oliva.

POR A LA MORT

La vida, sense un final, no seria el mateix. Malgrat això, tothom té un cert respecte a la mort. De fet, moltes persones eviten apropar-se als cementiris per tal de

no pensar en certes coses. La incertesa sobre el més enllà, el record d'éssers estimats que ja no hi són i les pors al que és desconegut són inquietuds que rondan per qualsevol cap.

Durant els pitjors moments de la COVID es va veure clara la necessitat de parlar del final de la vida amb més claredat. Des de llavors, es fan tallers i activitats que ajuden els visitants a fer un canvi de mentalitat, especialment per als infants. "El tabú de la mort el transmetem els adults. Els més petits són els que menys problemes tenen amb aquestes activitats", apunta Terol.

Per això, les visites guiades als cementiris busquen també alleugerir el rebuig i trencar el silenci sobre les qüestions relacionades amb el més enllà. Per a Terol, "l'objectiu de tot és naturalitzar la mort, ja que només així podem viure amb més calma i menys angoixa".

Rep l'actualitat
 i les notícies
 d'última hora
 de **líniaeixample**

Estrenem
 canal de
 WhatsApp

Segueix-nos!

La lupa

Bèsties i bestieses de ciutat

per Víctor Porres

Foto: Aj. de Barcelona

A Barcelona, homes i dones a part, hi ha molts tipus d'animals. A perill que un biòleg m'esterilitzi a la força per una micció fora de test, jo diria que es podrien classificar en quatre grups: domèstics clàssics, domèstics exòtics, salvatges lliures i salvatges en captivitat.

I, dins de cada grup, hi ha tanta varietat de bèsties com opinions respecte al lloc que ocupen o que haurien d'ocupar els animals en un hàbitat com és el de la gran ciutat. A alguns els molesten els gossos que van deixant rastres fecals per la vorera, a d'altres els amoïna que els porcs senglars es rebel·lin i acabin fent-se els amos d'aquesta immensa granja urbana, i n'hi ha que es preocupen pel benestar dels coloms i les rates, als quals consideren criatures injustament estigmatitzades i discriminades.

Jo, que soc de poble, em faig un embolic, perquè acabo confonent els animals domèstics amb els salvatges i, fins i tot, amb els comestibles. De petit, a casa vam tenir els típics animals de companyia: gats, gossos i canaris, i també cuidàvem amb propòsits culinaris conills, gallines, ànecs, guatles i fins i tot coloms. Però un dia em van regalar un ratolí blanc d'aquells que no paraven de xisclar a les parades de la Rambla i em va esclatar el cap, perquè no sabia si era una broma o realment em volien afalagar amb una nova mascota que, si no fos pel color del pèl, s'assemblava molt a aquelles bestioles que caçàvem amb trames al magatzem.

Em va consolar pensar que, si Susanita tenia un ratolí, jo també tenia dret a gaudir de la companyia

d'un rosegador, encara que el meu ni menjava confits d'anís ni jugava als escacs. Així que el vaig cuidar amb tot el meu entusiasme fins que un dia es va escapar de la gàbia i va desaparèixer per sempre, sense deixar una nota ni res. Els meus pares em van assegurar que, cansat de l'estrès del poble, s'havia traslladat a viure al camp, on es podia relacionar amb altres ratolins com ell i, ves a saber, potser hi muntaria una casa rural per allotjar-hi animalons de tots els colors i mides. Però jo desconfiava de la meua família des que havíem cuidat un corderet fins a fer-se adult i, després d'evadir-se del corral màgicament, com un Houdini llanut, a casa vam estar menjant xai durant setmanes. Molta casualitat!

Cal reconèixer que, a diferència de Nova York, a Barcelona no tenim esquiroles saltant pels arbres ni cocodrils i tortugues ninja aguantant a les clavegueres, però a la ciutat disposem d'unes 100 espècies autòctones de vertebrats, dels quals n'hi ha molts de protegits per llei: concretament, 55 aus, 2 amfibis, 8 rèptils i 7 mamífers. Segons l'Ajuntament, aquest patrimoni es veu amenaçat constantment per la pressió urbana i necessita protecció. D'acord, però qui protegeix les persones del creixent nombre d'animals? Perquè potser cal cuidar el berrat pescaire o el falcó pelegrí, però de coloms i cotorres anem molt ben servits.

I, per si no n'hi hagués prou, darrerament la rata negra s'està expandint per la ciutat a causa de l'augment de zones verdes, diuen els experts. Aquesta rata de muntanya, coneguda científicament com a *Rattus rattus* –és a dir, rata pura sang–, és més gran que la

grisa o de claveguera de tota la vida i està provocant una certa alarma entre els veïns i usuaris d'espais verds, com els Jardins de Paula Montal i els dels Tres Tombs, que s'han hagut de tancar per dur-hi a terme tasques de desratització. Una feina complicada, ja que es veu que la rata negra és més desconfiada que la parenta grisa i costa que caigui en els paranys, perquè es refia menys dels esquers que el ratolí Jerry.

Per tant, a qui se'ls acumularà la feina és als motivats de l'associació Refugio Puro Amor, uns ultraprotectors que defensen el dret a una vida digna d'animals urbans sovint mal vistos, com ara rates, cotorres, gavines i garses, tot i que gran part de les seves accions se centren en els coloms, que consideren els "animals més oblidats i els que menys ajuda reben, però els que més la necessiten". En part, tenen raó que existeix un greuge històric envers els coloms: un d'ells és el pare autèntic de Jesucrist, són el símbol de la pau i, alhora, el seu paper ha sigut vital com a missatgers voladors en temps de guerra i, per contra, els tractem amb menyspreu, anomenant-los "rates amb ales" o coses pitjors, si considerem que "rates" no és un insult.

La meua recomanació a Puro Amor, si volen triomfar amb el seu projecte de refugi antiespecista, és que vagin a plaça Catalunya i preguntin pel colom Amadeu. Si aconseguen que arribi puntual a l'hora de dinar, es pot convertir en un excel·lent ambaixador de marca, malgrat que sempre hi haurà algun incrèdul que acabarà cridant allò d'"el papa està boig!", el papa està boig!"

Aquí es piula

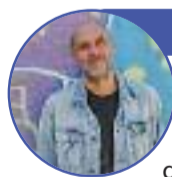

Tuits en paper

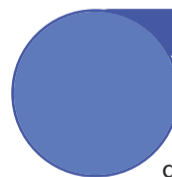
@resistimalgotic

Quatre desnonaments previstos a Ciutat Vella [Barcelona], tres al barri del Raval i un altre al casc antic. En plena campanya electoral pel 12M i amb els partits omplint-se la boca de falses promeses, el fons voltor Cerberus/Divarian/Optimum i la Sareb volen desnonar quatre llars.

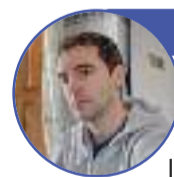
@antroperplejo

Continuem suportant l'impacte que una indústria, la turística, genera a les nostres vides quotidianes. Només s'entén perquè la dinàmica escollida ha estat la de vendre la ciutat, de manera que els veïns actuals siguin expulsats o es vegin immersos en mareas de mercantilització de la quotidianitat.

@andragumes

Avui pensava que vaig vestida com em dona la gana, una mica mal combinada, de vegades una mica frívola i una mica *manrepeller*, i que sempre m'he adaptat a les meves parelles amb certa autocensura i ara per primer cop vaig vestida com em dona la gana i ell sempre em veu bé.

@prendrepartit

M'he educat en una escola concertada de l'Hospitalet amb la pitjor versió de la immersió lingüística. Efectivament, el català, per a mi, era la llengua de casa. No la feia servir en públic, amagava l'accent i tenia amics catalanoparlants que ni tan sols sabia que ho eren.

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

AV Sant Antoni

La Vocalia de Feminisme de l'Associació de Veïns de Sant Antoni va inaugurar ahir a la tarda la segona fase del projecte comunitari 'Totes Som Punt Lila' donant la benvinguda als nous 18 Punts Liles que han passat a formar part de la xarxa del barri.

pàgina 11

Granja Vendrell

La històrica Granja Vendrell del carrer Girona ha reobert després d'una temporada tancada.

Els nous propietaris han comptat amb el suport de la família Vendrell. El local apostarà pels productes de proximitat i l'esperit de barri.

pàgina 14

Ajuntament

Els pressupostos de l'Ajuntament inclouen una partida per a l'elaboració del projecte de l'edifici definitiu de l'Escola Gaia. Després de molts endarreriments, per fi s'avança en una de les grans reivindicacions de les famílies.

pàgina 16

El + llegit

líniaeixample.cat

1

L'Ajuntament vol canviar el model dels eixos verds perquè és "molt car de mantenir"

2

Nou pla per millorar la seguretat de les dones i els col·lectius LGTBI al transport

3

La justícia també tomba l'eix verd del carrer Rocafort

4

La nova parada de Glòries del tramvia entrarà en funcionament el 9 de maig

5

El Pla Endreça avança: la rambla de Catalunya renova el paviment de la calçada

Safata d'entrada

Per a la cura

per Francesc Reina

Foto: Arxiu

El colibrí té un disseny d'ales únic que li permet moure's en cercle, volar cap amunt, cap avall, enrere, i fins i tot al revés (al moviment social, a les associacions veïnals, a les professions de la cura, al voluntariat solidari...).

Potser és un secret de domini públic que desitjar canviar el món tingui molt a veure amb haver perdut la raó. El seny és el millor conseller per sobreviure, ja que redueix els fets a l'ordre de les coses; tot el contrari del realisme que demana allò impossible allà on treu el cap, i ho embolica tot en una bogeria irreductible. Però són els somnis la meravella del quotidià, és el regne d'aquest món, una agosarada ambició que impregna d'amor els quatre costats i acompanya els miratges del cor jugant a destemps, superant mirades deformades, acudint a una llunyana crida de la malenconia.

Es tracta d'éssers insurgents que travessen la línia trencada en un acte de resistència. Els seus disbarats no són d'indole clínica, més aviat es tracta de gent somiadora, visionària, idealistes que transformen la realitat en ficció i al revés: la fantasia en allò veritable. Ho irradien tot amb certa màgia per tornar a encantar el món a la re-

cerca de justícia, amb compassió i estima, amb el desig idíl·lic de trobar un futur diferent que transformi la vida, vers a vers, entossudits a no claudicar per fer viable allò impossible.

Desfent greuges, esmenant arbitrarietats, protegint febles i desposseïts, sobretot les dones, els nens i les nenes, atentes per fer front a diables que amb els seus encanteris ho fan tot molt lleig. Els seus portents només són revelats a cors valerosos, la seva gosadia alimenta la generositat amb una fe que s'expandeix i s'encomana per molt dura que sigui la lliçó. El seu prodigi és sovint invisible per a incrèduls que es burlen de la utopia, que la titllen d'il·lusió i vel que cau sobre els ulls de l'enteneniment; per aquí conjuguen els seus desconcerts entre la imprudència i la cautela.

Van inaugurar el desviament contra la roïndat, un desig per irrompre en el present i omplir-lo d'esperança. Ànimes llunàtiques que, tanmateix, no han confós els gegants i conti-

nuen creant llocs per al que és més just, amb sàvia senzillesa que sorprèn, sovint, els assenyats, fent possible el mite endeví de la solidaritat amb cants llibertaris i insurrectes perquè: "per la llibertat cal aventurar la vida, Sancho".

Resurrecció ambiciosa, només els bojos s'atreveixen amb la certesa, desafiant anhels amb principis que solen ser negats, boicotejats i cancel·lats; és aleshores quan pateixen l'alteració i es desdobleguen, s'amotinen i radicalitzen traient el cap per horitzons inèdits, convocant el viatge més atent.

Més enllà de la cantarella habitual sobre que tots som iguals davant la llei i mandangues semblants, es tracta de treballar contra tantes presons, sense pecats. Quina felicitat tan estranya la de la vocació, habitar la paraula com el *Sabir mediterrani*, aquella *llengua franca*, com la va anomenar Cervantes, construïda perquè individus amb diferents idiomes s'entenguessin entre ells.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#Milei

#DiaDeLaMare

#CarolaMiró

@JesusCintora: El ministre Óscar Puente relaciona el president argentí, Javier Milei, amb la ingesta de substàncies. Milei respon i ataca el govern per permetre la immigració il·legal.

@MariaBranyas112: Moltes felicitats a totes pel Dia de la mare! Mai a la vida trobareu millor tendresa, més profunda, més desinteressada ni veritable que la d'una mare.

@jorditurull: Colpits per la mort de la Carola Miró. Una persona propera, ferma i molt compromesa amb les persones i el país. Tot el nostre escalf al seu espòs, Quim Torra.

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragonses inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparable des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragonses no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit riu de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Développement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

Una nena dels Estats Units repetia cada nit a la seva mare que sentia monstres a l'habitació. Després de setmanes ignorant-la, ara han descobert que tenia raó: els sorolls eren de 60.000 abelles que vivien en dos ruscs darrere de la paret.

En plena projecció d'una pel·lícula a León, un espectador va mostrar-se agressiu amb la seva parella i un home, boxejador professional, es va posar pel mig. El que havia de ser una tranquil·la tarda de cine va ser una baralla viral.

Al'església també es poden descobrir les infidelitats. Una dona brasilera va anar a missa i va trobar-s'hi el seu marit amb la seva amant. El primer que va fer va ser posar-los a resar per haver comès aquest pecat.

Un lladre va intentar robar, a plena llum del dia i al mig de Bogotà, a un jove que caminava pel carrer. El que no sabia és que era cinturó negre de taekwondo i entrenador de boxa. Qui va acabar fugint va ser ell.

Laura Fíguls/ACN

LA FOTO

**VOTA
PSC/♥**

**Força
per
governar.**

Tribuna

Arquitectures sense lloc

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor a la UPC

Foto: Blanca Blay/ACN

La sensació de desànim que ha produït al despatx la pèrdua recent d'un important projecte d'arquitectura, després de tot l'esforç, el temps i la il·lusió que hi havíem dipositat, m'ha portat a la memòria una antològica exposició de l'any 2009 al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona titulada *Arquitectures sense lloc*.

La mostra reunia, en un mateix espai, 200 maquetes i projectes d'autors diferents que mai van ser construïts o bé que ja no existien. Segons premis de concursos, encàrrecs no realitzats i obres desaparegudes. El títol, sens dubte, evocava aquest sentiment de nostàlgia que produeix saber que allò que algú va imaginar i planificar mai veurà la llum.

Juan Luis Arsuaga, paleoantropòleg i director de les excavacions dels jaciments d'Atapuerca, parla amb passió de la capacitat d'imaginar de l'home de Cromanyó, el nostre avantpassat més directe. Segons explica, va ser la diferència més notable envers l'home de Neandertal; la característica que finalment va fer que fos la seva descendència la que s'imposés. Cromanyó somiava i era capaç de crear imatges mentals d'una realitat inexistente, desenvolupant una intel·ligència simbòlica més avançada que la de Neandertal. Això li va permetre planificar i compartir projectes o pensaments abstractes que comptaven amb el suport de la comunitat de manera incondicional fins a la seva consecució. Una capacitat i una ambició imbatibles davant les altres espècies.

Arquitectures sense lloc posava en evidència aquest llegat genètic que vam rebre fa una eternitat i que encara ens continua distingint entre els altres éssers vius: la nostra imaginació. Els éssers humans habitem el món present mentre ens inventem el futur. A través del dibuix i de la representació abstracta, la imaginació humana és capaç de viure aquests espais, de reconstruir-los, de la mateixa manera que un músic és capaç d'*escoltar* la música escrita en una partitura. Invertim quantitats enormes d'energia a dissenyar mons de ficció que seran el nostre hàbitat de demà. Potser per això, no veure realitzats els nostres projectes ens genera una frus-

tracció que ens costa digerir. És tant com renunciar a un futur que havíem dissenyat meticulosament.

Tot i això, la mostra del Centre d'Arts Santa Mònica amagava una cara menys evident que la de la simple nostàlgia o la decepció.

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. No hem sabut trobar una altra manera que convocar moltes idees per poder escollir entre elles, i això era una cosa que a l'exposició saltava a la vista. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix.

Podríem dir que un despatx amb cert èxit en la competició en concursos d'arquitectura aconsegueix guanyar entre un 10 i un 20% dels projectes en els quals participa. Això és el mateix que dir que en perd entre 80 i 90 de cada 100 dels que concursa, i això requereix emprar molta energia, però també molts diners que no rep.

Els nostres veïns francesos, suïssos o alemanys ho tenen clar: les idees inicials han servit per emetre un judici de valor. Formen part intrínseca de la construcció de l'edifici, una part més que cal pagar. Allà, un despatx amb poca obra construïda però acostumat a presentar les seves idees en concursos o processos participatius és capaç de subsistir econòmicament de manera digna. El contrari és fomentar la precarietat al sector. Col·laboradors mal pagats i incapacitat per invertir en avenços tecnològics o en una necessària formació contínua si volem ser competitius i afrontar reptes com l'adaptació al canvi climàtic o la incorporació de la intel·ligència artificial en els processos de disseny. Que les nostres idees no es converteixin en totxos no vol dir que no valguin res.

És necessari un canvi de paradigma on administracions públiques i col·lectius professionals com el Col·legi d'Arquitectes i altres àmbits creatius estableixin les bases d'un sistema que reconegui el valor que aporten les idees en el procés de disseny.

Un sistema més just on no guanyar no sigui sinònim de perdre.

“

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix

”

Flaixos

@EnricGoma: Ahir, a la casa del davant, hi havia una colla de turistes. De tant en tant un s'aixecava, anava a un racó i pixava contra la paret. En un terrat. Turisme de qualitat.

@Jordi_Bracons17: Cada vegada veiem més baralles als camps de futbol. Els principals culpables són els pares. Barallar-se quan els nens han de gaudir de l'esport és lamentable.

@Pepo_Marquez: A Hamburg (Alemanya), les botigues no obren ni diumenges ni festius. I saps què passa? Res. No passa res. I els treballadors descansen.

DISTRICTE LGTBI

El flamenc, la música refugi de les identitats 'queer'

El flamenc és un gènere musical que s'ha viscut com un lloc de trobada històrica i representativa de la diversitat d'identitats LGTBI+, o com a mínim això és el que sostenen Ruben Heras i Jero Férec, integrants de Flamenco Queer. De fet, creuen que la diversitat sempre ha format part de la cultura flamenca, així com de la societat.

Flamenco Queer va néixer l'octubre del 2019 amb l'objectiu d'unir, recordar i retre homenatge a la confluència que ha existit sempre entre la comunitat LGTBI+, travesti i flamenca, especialment als barris del Raval i del Poble-sec de Barcelona a principis del segle XX. La seva proposta artística combina el flamenc tradicional amb la representació *queer*.

És per tot plegat que Flamenco Queer es posa al capdavant del taller *Creació d'una peça flamenca: una visió queer*, que tindrà lloc el 6 de juny a les 18 hores al Centre Cívic Sagrada Família.

Les artistes proposen un taller-espectacle en el qual les persones que hi participin tindran l'oportunitat de convertir-se en part ac-

tiva de la creació de la peça. El resultat, per tant, és una obra flamenca col·laborativa.

Per visibilitzar la iniciativa de Flamenco Queer i posar en valor la peça que naixerà a partir del treball en equip del taller, a les 20:30 hores del 6 de juny tindrà lloc la sessió de cloenda oberta al públic, al mateix Centre Cí-

Sempre hi ha hagut confluència entre la comunitat LGTBI+ i la cultura flamenca

vic Sagrada Família. L'ocasió permetrà gaudir en directe de l'obra flamenca col·laborativa en presència de les persones que hauran format part de la creació.

Tal com expliquen des de Flamenco Queer, l'objectiu de les activitats és celebrar el flamenc des de la pluralitat de les identitats LGTBI+ que sempre han existit.

Amb tot, la programació LGTBI+ del Centre Cívic Sagrada Família no acaba aquí. El 13 de juny a les 20 hores es podrà gaudir de l'obra de teatre i performance *Si algú em pronunciara tu nombre: Vol II*, a càrrec d'Andrea Corrales i Laia Lloret, de Dostopías.

La peça està basada en l'obra *El cos lesbiana* de l'escriptora Monique Wittig. En la performance de Dostopías, les artistes treballen amb la materialitat del llenguatge d'una manera experimental, inspirant-se en els imaginaris de Wittig sobre la identitat, el dolor i les pràctiques lesbianes, portant-los a l'extrem.

De fet, en aquest segon volum que presentaran al Centre Cívic Sagrada Família, les artistes faran emergir també, a partir del desig i la resistència, altres problemàtiques que parteixen de les complexes relacions entre nosaltres: cossos travessats per les limitacions, els fantasmes, la imatge i les tecnologies.

Totes les activitats es duen a terme a la sala d'actes del Centre Cívic Sagrada Família i l'entrada i participació és gratuïta, tot i que hi ha aforament limitat.

FLAIXOS AMB ORGULL

Taller sobre transfòbia a la feina

L'àrea d'adolescència i joventut de l'Ajuntament de Barcelona organitza activitats i tallers al voltant del món laboral i la recerca de feina per a persones d'entre 16 i 35 anys.

És per això que impulsa la sessió *Transfòbia al món laboral* el 6 de juny a les 17:30 hores a l'oficina de Joves d'Horta-Guinardó.

L'objectiu és donar eines i consells en matèria de drets laborals i LGTBI+. També serà un espai segur on poder compartir experiències de transfòbia a la feina i conèixer la vivència d'altres persones trans.

Festa dels 5 anys del Centre LGTBI

Dissabte 18 de maig, el Centre LGTBI celebra la seva festa anual, amb motiu del Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia. Enguany, la festa tindrà un caràcter especial, ja que es commemoren els cinc anys del naixement del Centre LGTBI.

Durant el matí hi haurà activitats per a totes les edats davant de l'equipament, al carrer Comte Borrell. En canvi, a la tarda hi haurà concerts i actuacions musicals a la plaça de Catalunya.

Recorreguts vitals a través de l'arxiu

El 30 de maig a les 18 hores, Ca la Dona acollirà el taller *Recorreguts vitals, utopies i ensomnis al voltant de l'arxiu i la memòria*, a càrrec de l'artista E/Urko.

L'activitat té el propòsit de relacionar el material d'arxiu de i des de les dissidències sexuals i de gènere a través de la memòria.

El que es farà és construir artefactes culturals en forma de *collage*, relats i fotografies, per exemple, per deixar constància i fer memòria. Intervenir en el present i el passat per omplir els buits i crear utopies d'altres mons possibles.

Foto: Flamenco Queer

Les dones i les memòries dissidents durant el franquisme

Foto: Centre LGTBI de Barcelona

Quan es parla de la repressió durant el franquisme, sovint es pensa en aquells que la van patir per motius polítics. De vegades, també es recorden els homes homosexuals empresonats o les dones trans que patien la persecució del règim i no eren reconegudes en la seva identitat de gènere.

La realitat, però, és que es té poca consideració envers la repressió silenciosa, però no menys violenta, que duia a terme *El Patronato de Protección de la Mujer* i com afectava tant les dones cis heterosexuales com totes aquelles que haurien volgut sortir de la norma.

De fet, es tracta d'una de les institucions més longeves i opaques del franquisme i la transició i va suposar un mecanisme de control i vio-

lència contra les dones i les persones dissidents. Amb l'objectiu de reflexionar sobre tot plegat, el Centre LGTBI de Barcelona organitza la taula rodona *El Patronato de Protección de la Mujer i les memòries dissidents* el 16 de maig a les 18 hores a la seva seu del carrer Comte Borrell, número 22.

La pregunta a respondre és: "De quina manera va afectar aquesta institució les vides i llibertats de milers de dones?". Per fer-ho, participaran en la taula rodona Consuelo García del Cid, escriptora i supervivent de reformatoris franquistes; Sofia Esteve i Isa Luengo, cineastes; Andrea Momoitio, periodista; i Maria Forns Roca, que es defineix com a dona, de classe baixa i nació oprimida.

Atacats i qüestionats

» La justícia també tomba l'eix verd del carrer Rocafort i ja és la tercera sentència contra la superilla
 » Collboni avança que l'Ajuntament recorrerà la decisió, però diu que els eixos són cars de mantenir

Guillem Francàs
EIXAMPLE

La justícia ha tornat a etzibar un cop als eixos verds que va impulsar l'anterior govern d'Ada Colau. Si a l'abril una sentència va ordenar revertir la pacificació de l'eix verd de Comte Borrell, ara una de nova ha tomat el del carrer Rocafort. Aquesta sentència, feta pública el 3 de maig, suposa el tercer pronunciament de la justícia en contra d'una de les propostes estrella de l'anterior govern liderat pels comuns.

De moment, l'alcalde, Jaume Collboni, ja ha anunciat que no desmantellarà l'eix de Rocafort, tal com marca la darrera sentència, tot i que va deixar caure, en una entrevista recent a *RNE*, que les coses es podien haver fet millor. I és que la magistrada, tal com han expressat les decisions judicials anteriors, considera

que l'eix verd de Rocafort s'hauria d'haver tramitat com una modificació del Pla General Metropolità (PGM) i no com una intervenció ordinària. En aquest sentit, Collboni va dir en la citada entrevista que prendran nota de la "debilitat jurídica" de l'actuació i que estan fent intervencions per valor de 2,5 milions d'euros perquè, segons va assegurar l'alcalde, les obres "no es van acabar bé".

FUTUR INCERT

Amb tot, aquesta nova sentència dona la raó a Barcelona Oberta, l'entitat de comerciants que ha recorregut les quatre peatonalitzacions que conformen l'anomenada superilla. De moment, la justícia els ha donat la raó a Consell de Cent –en una sentència del setembre del 2023–, Comte Borrell i Rocafort, mentre que tothom està a l'espera de veure què es decideix amb l'eix verd del carrer Giró, amb sentència pendent.

Encreuament de Comte Borrell i Consell de Cent. Foto: Línia Eixample

Tot plegat produeix un cert neguit entre part del veïnat. D'això en parla Xavier Riu, vocal de l'Associació de Veïns de l'Esquerra de l'Eixample, que reconeix que s'estan començant a preocupar. "Al principi no ens preniem seriosament les sentències, però en la mesura que n'han anat sortint, i per les paraules de l'alcalde anunciant canvis, estem amoïnats",

diu. Riu avisa que els eixos verds són "un èxit indiscutible" que defensaran "amb dents i ungles".

COST ELEVAT?

Unes paraules que s'entenen millor tenint en compte la defensa, gairebé a mitges, que fa el govern de Collboni de les polítiques dels eixos verds. En una entrevista recent a *El Periódico*, el batlle va des-

cartar replicar aquest model en altres zones de la ciutat, ja que, segons detalla, el seu manteniment és deu vegades més car que el d'altres carrers i genera problemes de convivència. Collboni parla de corregir les "deficiències" dels eixos verds de Colau, mentre que el veïnat s'ho mira amoïnat.

Pep Sala, president de l'Associació de Veïns de Sant Antoni –on ja fa anys que funciona una superilla–, afirma que per a ells és "molt greu" que hi hagi "la mínima possibilitat de tornar a tenir carrers amb cotxes". Sala creu que és una decisió que no tindria "sentit urbanístic" i que la superilla "no prohibeix la circulació", sinó que la limita. També lamenta que els "valors intangibles de la superilla mai compten". "És evident que mantenir aquest espai públic és car, però no es valora prou la millora de la salut, de la qualitat de l'aire, de la tranquil·litat i que les persones s'hi puguin reunir", conclou.

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

 www.cruzroja.es

 Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

 5€ Manta (individual)

 33€ Set cuina (5 persones)

 20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA incl.) del missatge es destinarà a Cru Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Sant Antoni

líniaeixample.cat

8 de maig del 2024

Entitats | Torna la Mostra de Teatre de la Gent Gran

L'Espai Calàbria 66 acollirà del 8 de maig al 5 de juny cinc representacions diferents que han preparat els grups de teatre dels Espais de Gent Gran de l'Eixample. Totes les obres seran en dimecres a les 18 h i gratuïtes.

Sant Antoni incorpora 18 nous Punts Liles a la xarxa del barri

FEMINISME ▶ La Vocalia de Feminisme de l'Associació de Veïns de Sant Antoni continua fent passes endavant per lluitar contra la violència masclista al barri. I és que ahir a la tarda van inaugurar la segona fase del projecte comunitari 'Totes Som Punt Lila', donant la benvinguda als nous 18 Punts Liles que passen a formar part de la xarxa comunitària del barri.

Cal recordar que el passat 19 d'octubre de 2023 la vocalia va inaugurar el primer grup de 17 punts liles de la xarxa al barri. Una xarxa que està compromesa amb "vides lliures de violència per a nenes, noies i dones".

Però el projecte comunitari de prevenció, sensibilització i detecció de violències masclistes i d'acompanyament a les dones va començar a finals de 2021 a Sant Antoni. I és que entitats veïnals, equipaments, associacions de comerciants, tècniques de barri i de Districte i la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (FAVB) han anat fent

Els primers Punts Liles es van presentar a l'octubre. Foto: X (@icc_barcelona)

accions per generar espais segurs per a les dones al barri i anar formant comerços, equipaments i espais de tota mena per ser Punts Liles.

Així, ahir a la tarda, de 16 h a 20 h del vespre, la xarxa comunitària va fer un recorregut pels 18 nous punts liles que s'han sumat al barri, comen-

çant al número 115 del carrer Comte Borrell, a la Lampisteria David García, fins a acabar brindant a la seu de l'Associació de Veïns de Sant Antoni.

Amb tot, durant el mes d'abril la Vocalia de Feminisme va fer la formació als nous establiments que han entrat a formar part de la xarxa segura de barri.

Arriba la segona edició del Petit Mercat de Mercats

GASTRONOMIA ▶ Tot a punt per a la segona edició del Petit Mercat de Mercats, la fira de gastronomia que enguany se celebrarà al Mercat de Sant Antoni els pròxims 10 i 11 de maig des de les 11 h fins a les 22 h.

La iniciativa la impulsa l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona i la Federació de Mercats Municipals de Barcelona amb l'objectiu de traslladar "l'essència de la fira Mercat de Mercats a diferents barris, organitzant-ho amb la col·laboració dels mercats i el seu entorn".

Així, els comerciants de Sant Antoni oferiran els seus productes per reivindicar el comerç de proximitat i de qualitat, així com el foment de l'alimentació saludable i sostenible. De fet, els comerciants del Mercat de Sant Antoni sortiran a la plaça del carrer Tamarit per oferir a tothom qui vingui degustacions dels seus productes.

A més, durant els dos dies del Petit Mercat de Mercats es faran tallers, *showcookings*, animacions i activitats infantils i musicals per a tots els públics.

El Petit Mercat de Mercats es farà al Mercat de Sant Antoni. Foto: Ajuntament

Orgull
la publicació de reflexió LGBTI+

grup comunicació 21

orgull.barcelona
digital i revista en paper

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyà fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyà imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incredulitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pug per cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]
L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

8 de maig del 2024

La històrica Granja Vendrell reobre amb regust modern

RESTAURACIÓ ▶ Més espai, més taules i nous productes, però també mobiliari emblemàtic, sossres de volta catalana i algunes de les antigues receptes de la família Vendrell s'han unit per a retornar la vida a la Granja Vendrell. Després d'una temporada tancada, l'històric local del carrer Girona ha tornat a l'activitat combinant el segle d'història de l'espai amb l'esperit modernitzador dels nous propietaris. De fet, es tracta de la tercera etapa del negoci, ja que el 2019 va tancar per la jubilació del propietari, Demetri Vendrell, i el 2021 va reobrir amb un nou projecte que va durar fins al juliol de l'any passat.

Els artífexs de la reobertura són Alejandro Donadeu i Gabriel Buixó, dos apassionats del cafè que han trobat a la granja allò que buscaven. "En aquest espai hem pogut crear una sinergia entre la nostra marca moderna de cafè, Moltamà, i la tradició. El senyor Vendrell va apostar per nosaltres i ens ha ajudat en la posada en marxa del projecte", explica Buixó.

L'exterior de la granja amb les seves lletres històriques. Foto: Línia Eixample

De fet, la mateixa família Vendrell ha cedit als nous propietaris la recepta secreta de la seva famosa nata. Fins fa unes dècades, veïns de tot el barri venien expressament a la granja a comprar aquest producte. "Volem tornar a ser un punt de referència per al barri. Tenim la màquina amb la qual es feia la nata i la començarem a vendre d'aquí poc", avança Donadeu.

Els clients de sempre, però també els nous, ja omplen les taules de la nova Vendrell. Els nens

que abans venien amb els seus avis a prendre's un suís, tornen ara amb els seus fills. "Ens estan demostrant la importància de reobrir aquesta mena d'espais de barri", celebra Donadeu.

Per això, la nova granja aposta pels productes de proximitat. "Treballem amb aliments que comprem cada dia al mercat. És la nostra responsabilitat per a garantir la qualitat i el respecte a la tradició d'un segle", detallen els nous propietaris.

Rambla de Catalunya | Renovació del paviment

L'Ajuntament ha començat a renovar el paviment de la calçada de la rambla de Catalunya. La previsió és acabar la reforma durant aquest maig. Els caps de setmana hi haurà algunes restriccions de trànsit.

El Concurs de Microrelats de Comerç a l'Eixample ja és aquí

LITERATURA ▶ La delegació de l'Eixample del Consorci de Normalització Lingüística de Barcelona (CNLB) i l'Oficina de Promoció Econòmica del Districte de l'Eixample ja han posat en marxa la tercera edició del Concurs de Microrelats de Comerç a l'Eixample. El concurs també té la col·laboració dels eixos comercials del districte.

Així doncs, fins al 31 de maig es poden presentar els escrits, que han de tenir com a escenari o protagonista un comerç real de l'Eixample que s'haurà d'esmentar. Els relats hauran de ser inèdits, en

català i tenir una extensió màxima de 1.200 caràcters.

Es triaran cinc microrelats que, per ordre valorat pel jurat, presentin una millor qualitat lingüística i originalitat argumental. També es valorarà la utilització d'un llenguatge inclusiu i no sexista i que els textos no reforcin estereotips ni reproduïxin desigualtats. Els premis inclouen invitacions, entrades per a museus, vals de compra i lots de llibres.

L'entrega de premis es farà el 18 de juny, a les 13 h, a la sala d'actes del Centre Cultural La Casa Elizalde.

El comerç és el protagonista del concurs literari. Foto: Ajuntament

SORTEIG
2 entrades per a

Bruce
Springsteen

22 de juny a l'Estadi
Olímpic Lluís Companys
(Barcelona)

Escaneja per veure les bases i participar-hi

@liniatarxa

L'Espai Línia va acollir una conferència que va comptar amb la participació del comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez. Fotos: Joanna Chichelnitzky

Entre l'estigma i la invisibilització: la realitat del col·lectiu LGBTI als mitjans

Albert Alexandre
BARCELONA

Fa un temps, la xerrada en la qual el passat 30 d'abril van participar el comissionat de Polítiques LGBTI de l'Ajuntament de Barcelona, Javi Rodríguez, la coordinadora del Servei Cruïlles, Elena Longares, i l'economista Olympia Arango hauria estat una absoluta raresa en el panorama mediàtic català. Així va quedar reflectit en l'acte *Actualitat LGBTI. Com es pot representar la diversitat sexual als mitjans catalans?*, emmarcat en el cicle de conferències *Districte LGBTI* que impulsa el *Línia* a l'Espai Línia.

Els ponents van posar sobre la taula la manca de representativitat i el biaix en la descripció del col·lectiu LGBTI i com aquesta situació, tot i que en els darrers temps ha canviat, encara és problemàtica. D'aquesta manera, tal com van reconèixer Rodríguez, Longares i Arango, esdeveniments com la conferència en qüestió o la recentment estrenada revista *Orgull* del mateix grup editorial suposen un pas endavant per al col·lectiu.

Malgrat tot, el camí és llarg, i segons va explicar el comissionat de l'Ajuntament de Barcelona, "els temes LGBTI no apareixen als mitjans en la seva plenitud, i quan ho fan s'envia una imatge que no es correspon amb la realitat". "No en parlen o ho fan

per pervertir la imatge de la comunitat LGBTI", va lamentar Rodríguez.

Per la seva banda, Arango va considerar que hi ha una "homogeneïtzació del col·lectiu com si tothom que en forma part tingués les mateixes demandes i la mateixa mena de vida". Així mateix, l'economista va recordar que, segons dades de l'any 2018, el 52,8% de les notícies que parlaven sobre el col·lectiu es referien a la discriminació que reben les persones LGBTI, mentre que el 24,3% eren titulars sobre els seus drets i les polítiques que es duen a terme per protegir-los. "La narrativa és que ser una persona LGBTI és una cosa terrible, i encara que és cert que hi ha violència i patiment, no només és això", va assenyalar.

De la mateixa manera, Longares va afirmar que no es reflecteix pràcticament la vida quotidiana de les persones LGBTI ni com temes com l'habitatge, que "poden estar a l'agenda mediàtica", afecten les persones del col·lectiu. "Estem molt poc retratades i visibilitzades dins dels mitjans generalistes", va afegir. Des del seu punt de vista, el col·lectiu encara queda més invisibilitzat quan les persones que en formen part pateixen altres opressions. "Els altres eixos de desigualtat estan totalment invisibilitzats, i si ets una persona LGBTIQ+ en una situació administrativa irregular estàs encara més invisibilitzada", va dir per afegir que això també succeeix

amb les persones més grans. "El tema de la classe social no es veu ni se l'espera, com el tema de la diversitat funcional", va criticar. Així mateix, va considerar que en períodes electorals, per exemple, "es parla poc dels efectes que poden tenir polítiques d'ultradreta en la vida de les persones del col·lectiu".

EL QUE SÍ QUE HI APAREIX

Tal com van apuntar les tres persones convidades, sí que existeixen situacions que es visibilitzen més que d'altres. "Tots els subcol·lectius estan infrarepresentats, però si hi ha un col·lectiu que està més visibilitzat és el dels homes gais", va dir Longares. Tanmateix, va lamentar que a ells sovint se'ls vincula a una mena de notícies concretes relacionades amb la salut pública com si només fossin "vectors de transmissió de malalties".

En línies similars, Rodríguez va afirmar que sovint els mitjans de comunicació recorren a persones que són "teòricament especialistes, però que a la pràctica no ho són tant", per parlar de temàtiques que tenen a veure amb el col·lectiu. Es va referir a metges de capçalera, per exemple, que aprofundeixen en l'estigma que hi ha cap a les persones LGBTI.

Segons Longares, el problema de la forma amb què es tracta la sexualitat dels integrants del col·lectiu, però, va més enllà i rau en el tabú general per parlar de sexualitat, de relacions afectives sexuals, d'amor romàntic o de

violència. "Quan ajuntem temàtiques que són tabú amb un imaginari social concret ens trobem notícies amb titulars desastrosos, com ha passat amb el món del VIH o el *chemsex*", va dir. "No hi ha una cultura de la sexualitat. No hi ha formació ni pedagogia, i quan s'aborden temàtiques LGBTI amb temes tabú es fa una bola gegant", va afegir.

En una línia una mica diferent, Rodríguez va considerar que els homes gais o les dones lesbianes estan "ben representats" als mitjans, perquè actualment hi ha presentadors del col·lectiu. No obstant això, va reconèixer que es tracta només d'una victòria parcial, ja que encara no hi ha presentadors transsexuals. "Les persones trans són les més estigmatitzades als mitjans, perquè quan hi apareixen només ho fan per parlar de la seva transició", va dir Rodríguez. Així mateix, el comissionat va assenyalar que al món de la ficció la situació és diferent. "Hi ha trames LGBTI, però no hi ha històries on ser un personatge LGBTI és una cosa més", va explicar per afegir que, "a la ficció, les persones bisexuals no estan pràcticament representades".

RESPONSABILITATS

La conferència també va servir per mirar d'entendre com solucionar aquesta problemàtica que es viu en els mitjans. Rodríguez, amb tot, va reconèixer que "la professió periodística està molt precaritzada i no hi ha temps per contrastar la informació o preguntar

a totes les parts implicades ni als referents del col·lectiu".

Per la seva banda, Longares va considerar que "hi ha hagut una evolució" en la mirada dels mitjans cap al col·lectiu. "Tenir mitjans especialitzats obre un univers que fa que tothom rebi més informació i millor", va afirmar. A més, va assenyalar que una de les claus és que aquests mitjans comptin amb "la participació de les entitats en la generació de notícies" i que tinguin en les seves files persones del col·lectiu.

Arango, més crítica, va assegurar que, "tot i que la pedagogia està bé, cal més voluntat als mitjans". "Potser no necessitem tanta pedagogia, sinó mitjans públics i sancions que facin que les lleis es compleixin", va dir tot referint-se a la llei 11/2014 que protegeix els drets de les persones del col·lectiu. En la mateixa línia, Longares va assegurar que "falta voluntat política" i mesures més "imaginatives, perquè de vegades és massa fàcil pagar una multa".

En aquest sentit, Rodríguez, Longares i Arango van dir que el naixement de la revista *Orgull* és un fet molt important en aquest camí cap a la normalitat. "A poc a poc la representativitat del col·lectiu, potser no tan ràpid com ens agradaria, ha anat evolucionant", va sentenciar Rodríguez.

Escaneja el codi QR per veure la conversa sencera en vídeo

Sagrada Família

líniaeixample.cat

8 de maig del 2024

Turisme | Entra en vigor la reorganització dels busos

Els autobusos turístics s'allunyen de l'entorn de la Sagrada Família. El passat 29 d'abril va començar a aplicar-se una reducció del nombre d'aparcaments per a aquests vehicles i el trasllat d'algunes parades a la zona de la Monumental.

Escola Gaia: pas endavant per a la construcció del nou centre

EQUIPAMENTS ▶ La construcció de la nova Escola Gaia ha aconseguit superar un tràmit fonamental en el procés administratiu per a començar les obres. I és que els pressupostos de l'Ajuntament aprovats fa uns dies han fixat una partida per a finançar l'elaboració del projecte de l'edifici definitiu de l'escola.

Tot i la satisfacció pels progressos, les famílies del centre mostren encara el seu descontentament pels d'anys de d'il·lusions. "El procés ha sigut molt llarg i només ha avançat gràcies a les intenses lluites de les famílies. Ha costat molt aconseguir que els nostres infants tinguin un espai educatiu fix i digne", lamenta la presidenta de l'Associació de Famílies del centre, Míriam Martínez.

EL NOU CENTRE

La futura Escola Gaia es construirà a l'antiga Fàbrica dels Paraiques, al voltant de la plaça de les Glòries. El projecte escollit per a preservar l'històric edifici

L'antiga fàbrica de paraigües on es construirà l'escola. Foto: Arxiu

i modernitzar-lo per a encabir-hi l'escola va ser l'impulsat per l'estudi d'arquitectura SUMO. Entre els murs de la fàbrica s'aixecaran espais amplis per a potenciar una escola basada en l'educació per projectes.

Les previsions del Consorci d'Educació situen la inauguració del nou centre al curs 2027-28.

Fins llavors, els alumnes hauran de continuar estudiant en un centre provisional construït a base de mòduls i al costat d'una fàbrica amb amiant. "Haurem de veure si això progressa, perquè ja hem patit molts endarreriments. Les institucions encara no ens han comunicat les novetats en el procés", explica Martínez.

Més diners per a l'educació mediambiental i el centre cívic

PRESSUPOSTOS ▶ El barri de la Sagrada Família rebrà finançament específic per a promoure l'educació mediambiental i mantenir les activitats del Centre Cívic i el Casal Infantil en els nous pressupostos municipals. Els comptes d'enguany a l'Ajuntament s'han aprovat automàticament per qüestió de confiança, després d'unes negociacions fallides amb l'oposició.

Entre les partides destinades al barri destaquen els 110.000 euros per a la promoció de la sostenibilitat a l'Aula Mediambiental i els 431.000 pel Centre Cívic i Casal Infantil de la Sa-

grada Família. En canvi, el consistori s'estalviarà bona part dels diners que enviava al Casal de Gent Gran, que està tancat per obres de reforma.

El barri es beneficiarà també de les inversions que es faran en tot l'Eixample. Per exemple, es destinaran 3,4 milions d'euros per a la millora dels espais públics, 1,4 milions per al manteniment dels carrers o un milió per al foment de l'envelliment actiu. Els pressupostos municipals preveuen una despesa a tota la ciutat de 3.807 milions d'euros, uns 400 milions més que l'any anterior.

Xerrada sobre conservació d'aliments de l'Aula Mediambiental. Foto: cedida

Clínic

OBERT

Ens mou la teva salut

11 de maig

Campus Clínic

De 9.30 a 15h

L'11 de maig de 2024 viu la festa de la salut al carrer! Podràs gaudir de més de cent activitats durant tot el matí.

Xerrades, visites guiades, escape room, concerts, tallers de ciència i prevenció de la salut, showcooking, spinning, zumba, marxa nòrdica, swing... **T'hi esperem!**

Viu la salut al carrer!

Captura el QR per a més informació

clinicobert.cat

Fort Pienc

líniaeixample.cat

8 de maig del 2024

Inversió | Impuls a la memòria comunitària

Entre els diferents projectes que l'Ajuntament ha anunciat que finançarà amb els diners recaptats amb la taxa turística, hi ha la creació d'itineraris de memòria històrica als barris del Fort Pienc, Sagrada Família i Sant Antoni.

Tot a punt per estrenar la nova parada de Glòries del tramvia

MOBILITAT ▶ La nova parada de Glòries a les línies T4, T5 i T6 del tramvia entrarà en servei demà dia 9 de maig en la seva ubicació definitiva, a davant del Disseny Hub de Barcelona. Demà mateix també deixaran d'estar operatives les parades de la Farinera i Glòries Meridiana, que seran desmantellades definitivament, segons han informat aquest divendres TRAM i l'Autoritat del Transport Metropolità.

A partir d'aquesta data, els combois s'aturaran a la nova parada en ambdós sentits i s'obrirà el pas de vianants al costat Llobregat. El pas senyalitzat permetrà als usuaris accedir a les andanes del TRAM i facilitarà l'intercanvi amb la sortida, a l'L1 del metro. A la zona de Glòries, però, encara hi haurà obres d'urbanització i de part de la infraestructura i es mantindrà restringit el seu accés.

L'ATM i el TRAM recorden que aquesta actuació és una de les "fites clau" de la fase 1 de les obres de connexió del tramvia

La nova parada de Glòries s'estrena demà dia 9 de maig. Foto: TRAM

per la Diagonal, que preveu acabar els treballs d'infraestructura aquesta primavera i començar la circulació en proves de cara a l'estiu. Durant els dies previs a aquesta obertura, l'empresa TRAM està duent a terme una campanya d'informació per alertar els usuaris dels canvis en l'àmbit de Glòries.

Com sol passar amb totes les obres de gran envergadura, les

molèsties per als veïns s'han fet visibles en els últims mesos. El passat mes de febrer, representants veïnals del Fort Pienc van denunciar, en una trobada amb el Districte, els problemes que vivia el barri dia a dia arran de les obres i el mal moment que també estava patint el comerç de la zona. El punt que ha generat més queixes és el de la confluència dels carrers Lepant i Castillejos.

L'Eixample es fixa en tot el procés per crear un llibre

CULTURA ▶ Des d'avui 8 de maig està en marxa al conjunt del districte el cicle *Eixamplem lectures*, que enguany té com a protagonistes els agents que intervenen en la creació i l'ofici del llibre. Es divideix en cinc sessions: autoria, traductors, editors, llibreters i premsa cultural. L'editor Miquel Adam serà l'encarregat de fer de fil conductor de tot el que implica el procés, que pot durar anys, de fer un llibre.

El cicle, que arrenca a la biblioteca Agustí Centelles, amb les escriptores Steffi Kremser i Anna Pazos, passarà pel Fort Pienc el pròxim 15 de maig. Els protagonistes seran el traductor Ferran Ràfols i la traductora Dolors

Udina, que oferiran la seva sessió a partir de dos quarts de set de la tarda a la biblioteca Ana María Moix.

Més endavant, el 22 de maig, el cicle arribarà a l'Espai Comanegra (Esquerra de l'Eixample), on parlaran els editors Joan Sala i Ricard Planas. Una setmana més tard, el 29 de maig, la biblioteca Josep M. Ainaud de Lasarte acollirà la intervenció dels llibreters de la Tòmiris Llibreria i la Llibreria Sendak.

Per últim, el 5 de juny l'*Eixamplem lectures* posarà el punt final amb els periodistes Jordi Amat i Sergio Vila-Sanjuán. Serà a dos quarts de set a la Biblioteca Sofia Barat (Dreta de l'Eixample).

Torna el cicle 'Eixamplem lectures'. Foto: Biblioteca Ana María Moix

territori línia

36 municipis metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

Cultura de Barri

Literatura | Festival Món Llibre

El festival literari Món Llibre, adreçat als infants i joves, se celebrarà el 15 i 16 de juny al CCCB, al Macba i a les biblioteques Jaume Fuster i Trinitat Vella-José Barbero.

Fotos per alertar de la crisi ambiental

FESTIVAL ▶ El Festival Enfocats de fotografia és la insígnia del Centre Cívic Pati Llimona del Raval, i enguany arriba a la seva 14a edició. Ho fa amb l'objectiu d'alertar, tal com expliquen des de la mateixa organització, "d'un tema urgent: la crisi ambiental". L'estrena va tenir lloc el passat 25 d'abril i s'allargarà fins al 15 de juny.

I res millor per llançar aquest avís que una imatge potent com és la que ha estat escollida com a fotografia oficial del certamen —obra de Joanna Chichelnitzky (Fotomovimiento)—, d'una de les protestes organitzades pel col·lectiu Eixample Respira per denunciar la contaminació de l'aire que pateix aquest districte de la ciutat.

QUATRE ITINERARIS

L'Enfocats 2024 està dividit en quatre itineraris: pràctiques sostenibles; ciutat i zones de sacrifici; mars i oceans i hort urbà. En el marc de cada temàtica s'organitzaran

diferents activitats, com ara una sessió de *hacktivisme* climàtic, la ruta *Adaptació climàtica urbana* o la xerrada *La importància dels oceans: problemàtica i solucions*.

SIS EXPOSICIONS

Pel que fa a les exposicions, el festival en programa sis: *El Clima en vaga* (Fotomovimiento); *Sant Adrià i Barcelona, zones de sacrifici ambiental* (El Periódico i Felipe Garibello); *Primary Ocean* (Ruido Photo); *Crònica d'un miratge* (Àngel García i Laura Millan); *Por mi futuro* (La Europa del Aborigen) i una exposició col·lectiva a La Bonne. Totes elles, amb un mateix patró: alertar sobre la gravetat del canvi climàtic que estem vivint i ajudar a fer visibles unes repercussions que ja patim. En són exemples l'increment de la temperatura global, l'augment de les inundacions, la sequera i la creixuda del nivell del mar, entre d'altres.

Quan els records de la història són a sota terra

EXPOSICIÓ ▶ El Centre Cívic La Sedeta exhibeix entre el 6 i el 29 de maig el projecte de la fotògrafa i periodista Ana Sánchez i l'historiador Xavier Domènech sobre els refugis antiaeris de la ciutat. Batejat amb el nom de *1.322. Refugis antiaeris de Barcelona*, a la Sedeta s'hi exposa una versió reduïda.

El projecte de Sánchez i Domènech neix per commemorar el 85è aniversari del bombardeig més mortífer que Barcelona va patir durant la Guerra Civil, que va tenir lloc durant els dies 16, 17 i 18 de març del 1938. El recull d'imatges és fruit de la investigació que la fotògrafa va fer per 400

La Sedeta acull una mostra fotogràfica sobre la història dels refugis antiaeris que hi ha repartits per la ciutat

dels 1.322 refugis documentats i mostra la gran varietat d'espais i objectes trobats que en el seu moment van servir per crear una ciutat sota la ciutat i que, actualment, continuen sent testimoni d'una solidaritat i resistència que va salvar milers de vides.

El programa sobre aquesta exposició també inclou la xerrada *Els refugis antiaeris de Barcelona: de la Guerra Civil al Bliz* per donar context a la mostra, que el dia 14 protagonitzen Sánchez, Domènech i el periodista David Fernández. I, per acabar de completar el cicle, el 25 de maig s'organitza una visita guiada al refugi antiaeri de la plaça del Diamant, que anirà a càrrec del Taller d'Història de Gràcia.

La Casa del Relotge: 40 anys sent un referent cultural

Foto: Mireia Plans/Ajuntament

EQUIPAMENTS ▶ El Centre Cívic Casa del Relotge, situat al barri de la Marina de Port (Sants-Montjuïc), va fer els seus primers passos l'any 1984. Això significa que aquest 2024 commemora quatre dècades convertit en un referent cultural de barri, i això mereix una celebració.

Així doncs, el centre fa una retrospectiva a través dels esdeveniments més destacats que ha acollit al llarg dels anys. Fins al 30 de maig, la mostra *40 anys del Relotge, 40 anys fent cultura* exposa cartells, tríptics i més material gràfic que convida a fer un viatge en el temps. També es recuperen les exposicions fotogràfiques *La lluita veïnal* i *Can Farrero: de la indústria a la cultura*, que es van crear ara fa deu anys.

Més endavant, el 6 de juny s'estrenarà la nova exposició *40 anys, 40 retrats*, un homenatge a totes les persones que han format part de la història de l'equipament. I, finalment, el 8 de juny es farà la *Gran festa: 40 anys fent cultura*, que omplirà els Jardins de Can Farrero de records, emocions i música per presentar l'actual projecte comunitari de l'espai.

Foto: Joanna Chichelnitzky/Fotomovimiento

Reflexions artístiques i comunitàries a Sant Andreu amb el Calidoscopi cultural

ART ▶ El cicle Calidoscopi cultural 2024, que es va posar en marxa a mitjans d'abril i s'allargarà fins a finals de juny, arriba enguany als equipaments i serveis del districte de Sant Andreu sota la temàtica *Art i creació comunitària*. L'objectiu és convidar el públic a reflexionar sobre els processos creatius i les diferents maneres de teixir les comunitats.

A través de diverses iniciatives, el Calidoscopi es marca com un dels objectius d'enguany ocupar els espais públics perquè la gent se'ls faci seus. Entre la programació destaquen activitats com ara *Fem memòries: grup de reconstrucció de la memòria del Canòdrom*, *Kenòpsia*, *Flamenco Pop: una revolució gitana* o,

entre d'altres, *Rostres de la Sagrera: visió de comunitat*. Una programació que permetrà als seus participants contribuir a la recuperació del passat no escrit del Canòdrom de la Meridiana, reflexionar sobre els despropòsits urbanístics que han tret espai públic a la ciutadania, conèixer el projecte Museu Flamenco Pop de l'artista i productora Cathy Claret o descobrir fotografies dels veïns amb les quals es crea un fitxer popular de les expressions de la seva comunitat.

La comissària del Calidoscopi, Vanessa Peña Alarcón, remarca la importància d'un cicle com aquest per "generar vasos comunicants entre territoris, contextos, persones i afectes".

Foto: Ajuntament

**CATALUNYA
NECESSITA
LIDERATGE.**

**PUIGDEMONT
PRESIDENT**

junts+

El mölkky abraça la inclusivitat

» Les bitlles finlandeses són una versió més moderna i accessible d'un joc anomenat 'kyykkä'
 » "Al 'mölkky' puc ser jo i no em sento limitada; jugo com la resta", diu María del Puerto Méndez

Toni Delgado
BARCELONA

"Soc una fan de la vida que vol as-saborir al màxim cada segon", es descriu, amb un somriure als ulls, María del Puerto Méndez (l'Hospitalet de Llobregat, 1964). Fa anys que lluita contra "el pitjor dels lupus", que l'hi ha afectat un pulmó, la vista o, "com pots veure", les cames. La cadira de rodes no li impedeix gaudir del seu últim descobriment. Està a punt de llençar una peça de fusta i d'intentar fer caure la bitlla que porta el número 8. "Miguelín, et guanyaré! Un, dos... Tres! Som-hi!", repta un rival i amic. Un altre Miguel, en aquest cas Lécina, el marit de l'hospitalenca, no perd detall de l'escena.

Quan la Mari, com la coneixen al Club de Bitlles Termites Llefia, tomba la bitlla que volia, riu, crida i aixeca els punys ben amunt. "Aquí puc ser jo i no em sento limitada. Jugo com la resta i fer-ho en un ambient familiar i amb bon rotllo ho fa encara més especial. Som una pinya", continua Méndez.

ACONSEGUIR 50 PUNTS

S'ho està passant pipa en l'exhibició de mölkky —les bitlles finlandeses— a les pistes de l'entitat badalonina. Eren poc més de les 11 del matí del diumenge 7 d'abril i per a molts i moltes de les presents aquest era el seu primer tastet d'un joc que t'atrapa de pressa.

Méndez té un somriure llarg i contagiós, no perd "mai" l'es-

perança ni la curiositat, i li està "eternament agraïda" a Joan Legua, president de les Termites de Llefia: "Com que no puc jugar a bitlles catalanes, perquè els bitllets pesen molt i no arribo a poder fer caure les bitlles, en Joan ha apostat pel mölkky. I ja veus com m'ho passo de bé. Animo tothom que provi aquest joc, tingui les capacitats que tingui".

Per a Legua, les bitlles finlandeses són "encara més inclusives" que les catalanes, on es reuneixen diferents generacions, però el reglament no contempla que el llançament es pugui fer en cadira de rodes. Per això, les Termites de Llefia i el Club de Bitlles Cerdanyola han unit les seves forces per promoure el mölkky, que sí que ho permet, i aquest any organitzaran la primera Lliga de mölkky de Catalunya.

UN GRAN REGAL

"Fa 11 o 12 anys mon fill, en Lluís, em va regalar un joc de mölkky, en un moment en què jo tenia altres centres d'interès. Feia castells amb els Minyons de Terrassa", recorda Jordi Barbé (Barcelona, 1955), president del Club de Bitlles Cerdanyola, que gràcies a uns ja excompanys castellers va descobrir les bitlles catalanes.

L'hortenc no es podia imaginar que temps després —el juny de 2023—, buscant coses a casa, Barbé va trobar l'objectiu del seu fill i va documentar-se sobre què era allò del mölkky. Va descobrir, per exemple, que és una versió més moderna i accessible d'un joc anomenat kyykkä. Durant les vacances va jugar

María del Puerto Méndez, en una exhibició de mölkky. Foto: Toni Delgado

molt a les bitlles finlandeses amb la dona, la Montse, i la filla, l'Iris. A tots tres els va encantar.

ACONSEGUIR 50 PUNTS

Es pot jugar individualment, per parelles o en equips de fins a sis membres, i l'objectiu del joc és aconseguir 50 punts exactes. Si el jugador/a o l'equip supera aquesta xifra, perdrà 25 punts de cop. "Així, si tens 42 punts, hauràs de tombar la bitlla 8, o la 2 i la 6, o la 3 i la 5... Si tombes més d'una bitlla, sumaràs el nombre que hagis fet caure i no el nú-

mero que tinguin escrit... Si et calen 8 punts fins a arribar a 50, potser podries fer caure la 6 i després dues bitlles més. El mölkky és punteria, aritmètica i estratègia", intervé el president del Club de Bitlles Cerdanyola. Si dos participants empaten a 50 punts en la mateixa ronda, hauran de disputar un desempat. El matx es pot disputar al millor de tres, cinc o set sets o sumant els punts obtinguts a tots els sets.

El terreny de joc del mölkky és de 10 metres de llargada per 4 d'amplada. La peça que es

llença es diu com el joc, mölkky, està feta de fusta i té uns 55 mm de diàmetre i 225 mm de longitud. Hi ha 12 bitlles numerades de l'1 al 12 que s'han de col·locar en quatre files horitzontals unides —com si fos una pinya—, en aquest ordre i d'esquerra a dreta: la primera fila, 1-2, la segona, 3-10-4, la tercera, 5-11-12-6 i la quarta i última, 7-9-8. Cada bitlla té un diàmetre d'uns 55 mm i la seva part més alta fa 150 mm i la més baixa, 95.

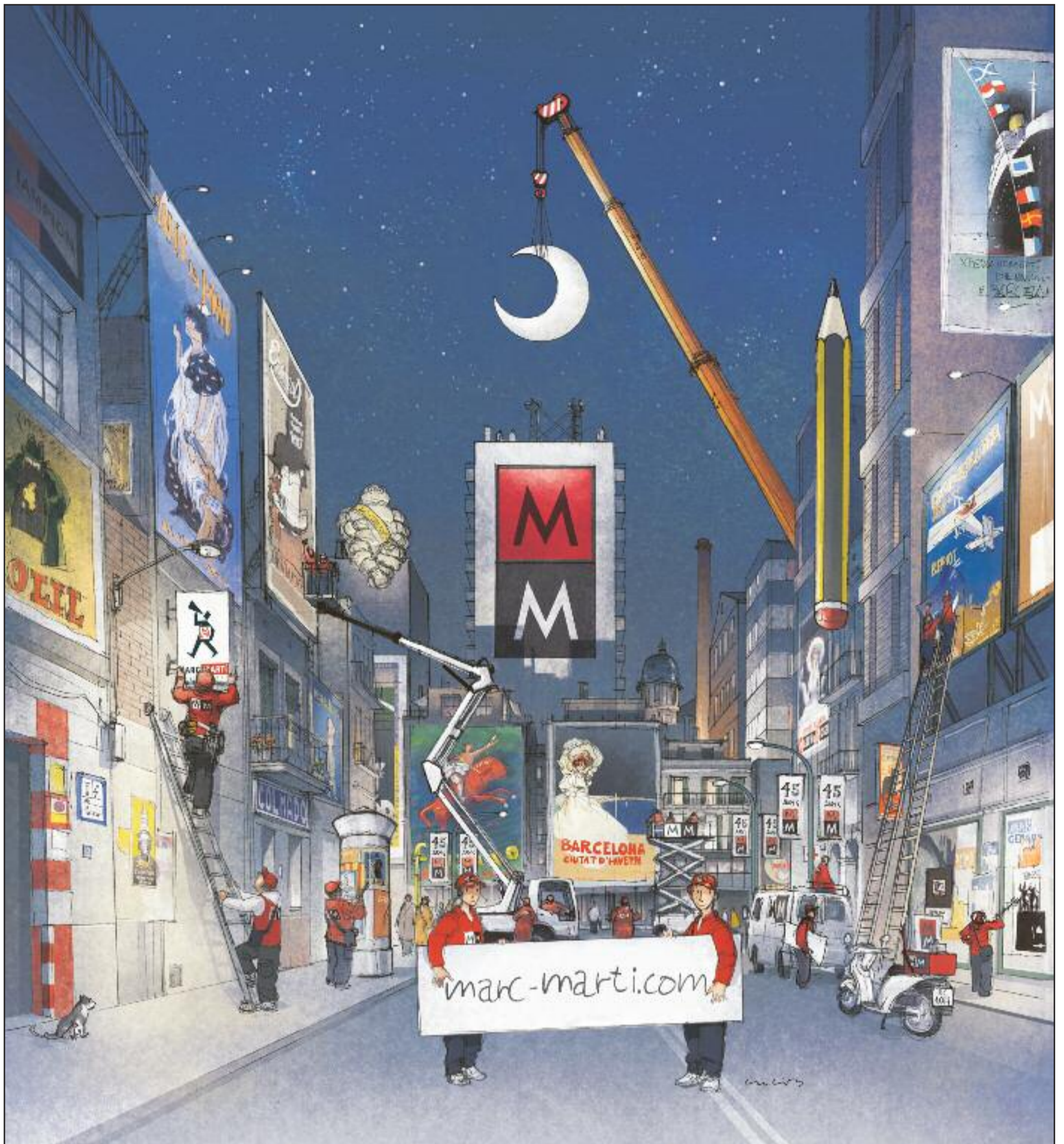
LES BITLLES S'ESCAMPEN

Qui comença la partida llença des d'una distància de 3,5 metres i apunta directament a la pinya de bitlles, per obrir-la, com si fos el billar. Si en tomba dues, per exemple, la 2 i la 4, sumarà dos punts. Si en fa caure una, obtindrà els punts que figurin a la bitlla, que haurà de tornar a aixecar just on ha caigut. A poc a poc, per tant, les bitlles es van escampant pels impactes i poden arribar a estar fins a 10 metres del punt de llançament.

LA PROXIMITAT

Una dificultat extra per a la Mari i persones amb altres limitacions té a veure amb les distàncies. Per això als dos presidents, Jordi Barbé i Joan Legua, els va semblar que calia introduir "alguna correcció" i es van inspirar en alguna variant del billar americà. "Van pensar que la persona en qüestió 'declari' quina bitlla vol tirar i llavors se li permeti llençar contra aquesta bitlla des d'una distància de 3,5 metres. D'aquesta manera, conservaria la proximitat", exposa Barber.

2a Catalana de futbol				2a de futsal			Classificacions				Lliga EBA			Super Copa femenina		
Equip	PTS	GF	GC	Equip	PTS	GF	GC	Equip	PG	PF	PC	Equip	PG	PF	PC	
1. CF Singuerlín	66	59	20	1. CEFS Rubí	57	94	46	1. Barça	22	2067	1801	1. CEJ l'Hospitalet	22	1638	1300	
2. Racing Vallbona	53	50	34	2. CFS Gran Canaria	57	86	30	2. CBM Marató	19	2065	1959	2. Draft Gramenet	22	1519	1216	
3. CD Masnou	48	48	42	3. AE P. Esplugues	50	90	55	3. CDB Zaragoza	17	1967	1844	3. Manresa CBF	19	1383	1215	
4. CE Canyelles	44	42	37	4. CFS Castellón	44	65	59	4. CB Castelldefels	17	2048	1937	4. SESE	16	1582	1389	
5. CE Cabrils	43	55	45	5. CN Caldes	44	76	56	5. CB Es Castell	15	1901	1735	5. CB Roser	15	1469	1318	
6. CF Ametlla Vallès	42	45	44	6. InterSala Z.	41	70	45	6. CB Vic	14	1953	1829	6. CB Igualada	14	1469	1401	
7. UD Cirera	42	38	42	7. AECS l'Hospitalet	41	68	61	7. CB Navàs	14	1947	1839	7. CBF Cerdanyola	13	1416	1435	
8. CF Martorelles	42	47	35	8. UDCTxantrea	37	45	52	8. Alfindén CB	13	1830	2000	8. BF Sant Adrià	12	1365	1436	
9. CF Les Franqueses	39	55	50	9. Osasuna Futsal	35	39	36	9. B. Ciutat d'Inca	10	1820	1975	9. TGN Bàsquet	12	1359	1426	
10. PB Barcino	39	44	47	10. FS Ripollet	33	57	66	10. CB Roser	9	1754	1887	10. AB Premià	11	1382	1426	
11. PB Anguera	39	42	44	11. FSF C. Augusta	28	51	68	11. CB Granollers	9	1848	1972	11. CB Granollers	9	1342	1496	
12. CE Premià	38	43	43	12. AD Sala Zaragoza	26	52	82	12. CB Alpicat	8	1804	1968	12. Joventut Les Corts	8	1281	1425	
13. CD Malgrat	35	44	60	13. FS CET 10	22	32	60	13. CB Cornellà	8	1831	2026	13. CB Samà Vilanova	6	1242	1508	
18. C. Atlético Iberia	29	40	57	15. CFS Eixample	1	30	112	14. UE Montgat	7	1829	1983	14. CB Prat	3	1249	1705	

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

No t'ho perdís

Foto: Aj. de Barcelona

Setmanes d'Arquitectura

Amb l'objectiu de promocionar l'arquitectura de la capital catalana, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació Mies van der Rohe, juntament amb desenes d'entitats dedicades a l'arquitectura, han organitzat la programació *Setmanes d'Arquitectura*, que s'allargarà del 14 de maig al 28 de juny. Inclou exposicions, cursos, premis, visites guiades, xerrades i altres tipus d'activitats que busquen estrènyer la relació que té la ciutadania amb l'arquitectura. Es tracta d'una iniciativa prèvia a la celebració de la Capital Mundial de l'Arquitectura, l'any 2026.

Famosos

Rosalía (Sant Esteve Sesrovires, 1992) ha estat guardonada amb una Medalla del FAD 2024. Es tracta d'un guardó honorífic que des del 1928 distingeix el treball i la trajectòria d'una o de diferents persones en algun dels múltiples terrenys que integren el conjunt de les arts. El jurat subratlla que la cantant ha "innovat i revolucionat creativament tant la indústria musical com en el món de la producció audiovisual i la comunicació", i, en definitiva, ha fet "unes contribucions que enriqueixen el paisatge creatiu global". De Rosalía cal destacar que acumula cinc àlbums, amb cançons mundialment famoses, i també la seva col·laboració amb artistes de gran prestigi, la seva participació en pel·lícules i programes de televisió i tot el palmarès que acumula, amb premis tan reconeguts i importants com 13 Grammy, entre altres reconeixements.

La fitxa

QUI ÉS?

R O S A L Í A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una gran estrella musical

És coneguda arreu del món per les seves cançons

QUÈ HA FET?

Ha estat premiada amb una Medalla del FAD

És un guardó destacat dins del món de les arts

A LES XARXES...

Felicitations per a l'artista

Els seus fans celebren que hagi rebut aquest nou premi

Llibres

No soc un robot
Juan Villoro

Aquesta obra reflexiona sobre com el món digital transforma les nostres vides i la nostra relació amb la lectura. En forma d'assaig, intenta respondre diverses preguntes que tenen a veure amb com influeix la tecnologia en la percepció de la realitat o quin és el lloc en el qual deixa un format d'entreteniment tan important com la literatura.

Teatre

Amnèsia
Nelson Valente

Es tracta d'una comèdia sobre les dificultats d'entendre's entre els diferents membres d'una família a l'hora d'enfrontar-se al fet que la mare, puntal de la família, necessita ajuda a partir d'ara perquè ja no pot viure sola. Amb un humor irònic, es planteja aquest tema tan delicat i, a la vegada, tan comú. Es pot veure al TNC (Barcelona) fins al 2 de juny.

Música

Els dies de l'oblit
Ebri Knight

El grup català per excel·lència dins de l'estil folk-rock ha llançat aquest nou EP amb quatre cançons. Inclou diferents col·laboracions destacades, amb la valenciana La Maria, Joan Garriga, el guitarrista Eduard Iniesta o el cantant Russ Rankin. Són cançons amb crits antifeixistes i missatges polítics que destaquen tant per les lletres com per la melodia.

Pelis i sèries

El regne del planeta dels simis
Wes Ball

Ambientada en el futur, els simis són l'espècie dominant i els humans s'han vist reduïts a viure a l'ombra. En aquest escenari, un nou líder simi convertit en tirà construeix el seu imperi, però un simi jove el posarà contra les cordes en qüestionar-se tot el que sap sobre el passat. Defensarà els simis i els humans per igual i es crearà un gran conflicte.

ESTILS DE VIDA

La millor hora per sortir a caminar

Foto: Freepik

EXERCICI FÍSIC

Caminar és l'esport ideal per mantenir la forma, sobretot perquè és fàcil, assequible per a gairebé tothom i gratis. Però no val caminar de forma eventual, sense criteri. Cal establir una rutina específica, un recorregut i una distància adequades i també un horari, perquè els resultats de les caminades varien prou en funció de l'hora que triem per sortir a fer exercici.

Aquest ha sigut l'objecte d'un estudi recent que ha seguit cinquanta-sis adults durant dotze setmanes i que s'ha publicat a la revista científica *Frontiers in Physiology*. Els resultats mostren que les dones que van caminar al matí van experimentar reduccions significatives en el greix corporal i la pressió arterial. En canvi, els homes que es van exercitar a la tarda van obtenir millors resultats en els nivells de colesterol i la pressió arterial. Més enllà del matí de l'horari, caminar va significar millores significatives immediates per a tots els participants.

A banda de mantenir la forma i altres beneficis per a la salut en general, caminar és la millor manera de controlar el colesterol en combinació, per descomptat, amb una dieta adequada a les necessitats de cada un dels caminants.

Les claus.....

EFICÀCIA

Caminar és una de les activitats físiques més eficaces per mantenir la qualitat de vida

RUTINA

Cal establir un recorregut i un horari regulars per aconseguir els resultats esperats

PLANIFICAR

L'hora que triem per sortir a passejar pot ser decisiva per a la nostra salut

DIETA

No n'hi ha prou amb fer exercici; cal seguir una dieta saludable adequada a les necessitats

Foto: Freepik

Els productes alts en proteïna són només per a esportistes?

Estem segurs que més d'una vegada deus haver sentit a dir que els productes proteïcs només estan indicats per a les persones que fan activitat esportiva intensa. Doncs has de saber que estàs totalment equivocat!

Les proteïnes són indispensables per gaudir d'una bona salut i tenen funcions essencials per a l'organisme: ajuden al bon funcionament del sistema digestiu i hormonal, contribueixen al sistema immunitari i ajuden a mantenir els músculs en bon estat. És per això que són un nutrient bàsic per a tothom, independentment de la seva condició física, i han d'estar presents en tots els àpats principals (dinar i sopar).

El que sí que varia, però, és la quantitat de proteïna diària recomanada. I és que no són els mateixos grams els que necessita un esportista que una persona de la tercera edat. Així doncs, segons l'OMS, una persona amb una activitat diària normal ha de prendre entre 0,8 i 1 gram de proteïna per cada quilo de pes corporal (multiplicar el seu pes pels grams recomanats de proteïna). En el cas dels esportistes, necessiten augmentar la quantitat de proteïna diària i que aquesta se situï entre 1,5 i 2,5 grams per quilo de pes corporal. Si ens fixem en la gent gran, la quantitat diària de proteïna també varia una mica. La recomanació per a aquestes persones és del voltant de l'1,2 – 1,5 grams de proteïna per quilo de pes.

El més important és consumir les proteïnes indicades segons el grup d'edat a través d'aliments proteïcs d'origen animal (carn, peix, ous i làctics) i d'origen vegetal (llegums, fruita seca, llavors i cereals), però quan no es fa aquesta ingesta es pot recórrer a productes alts en proteïnes, com les **cremes o el iogurt PRO+ d'Ametller Origen**.

BRUC
àccura
SPORT & WELLNESS

**LET'S
GO!**

APUNTA'T A L'ABRIL AMB

Una
quota
gratis*

*Coreuulta condidloris a recepció. Promoció vàlida fins al 30/04/2024

Bruc, 122 Barcelona · T 93 208 22 00 · info.bruc@accura.es
www.clubsaccura.es